

МОРСКА ВРБА

Сама врба стоји над морем, врх света,
Расплела је косу зелену и дугу,
Наличи на нимфу која је проклета,
Да постане дрво и да шуми тугу.

Слуша песму гора када јутро руди,
Агонију воде у вечери неме,
Непомично стоји тамо где све блуди:
Облаци и ветри, таласи и време.

И ту шуми с њима, дајући, полако,
Мору коју грану, ветру листак који:
И, ко срце, себе кидајући тако,
Тужно шуми живот. — Сама врба стоји...

A WILLOW BY THE SEA

The top of the world is a willow by the sea,
Its plaited leaves are long, green, fanned,
Resembling a nymph who has been damned
To become a rustling, melancholy tree.

She hears the mountain song at sunrise,
The sea's agony during silent evenings.
She stands transfixed amid promiscuous things:
Clouds and wind, and waves and time.

And she whispers to them, slowly yielding
A leaf to the wind, a branch to the sea,
And like a heart being torn apart, breaking,
Sadly rustling with life. A willow by the sea....